

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	9011010197
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9011010197.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: N.. Y. V., bytom S. XXX, I., zastúpeného JUDr. Zuzanou Kollárovou, advokátkou so sídlom Zimná 59, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 42295/V/2011-1.1.1 zo dňa 21. júla 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/200/2011-60 zo dňa 29. januára 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/200/2011-60 zo dňa 29. januára 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom z 29. januára 2013, č. k. 3S/200/2011-60 Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 42295/V/2011-1.1.1 zo dňa 21. júla 2011, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a súčasne potvrdil rozhodnutie bývalého Krajského úradu životného prostredia v Banskej Bystrici č. 2011/00720-3 zo dňa 16. mája 2011, ktorým správny orgán prvého stupňa nevyhovel žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie v časti o výkone štátnej správy na bývalom Krajskom úrade životného prostredia v Banskej Bystrici (ďalej len „KÚ ŽP“) podľa jednotlivých zamestnancov za roky 2007 až 2010 v členení podľa ním zadanej tabuľky. Žalobcovi trovy konania nepriznal.

Krajský súd konštatoval, že vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci, vyplývajúcich z predloženého administratívneho spisu žalovaného, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom a vychádza z objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca sa písomnou žiadosťou, doručenou dňa 5. mája 2011 KÚ ŽP, domáhal sprístupnenia informácií o výkone štátnej správy na KÚ ŽP podľa jednotlivých

zamestnancov za roky 2007 až 2010 v členení podľa tabuľky, taktiež na základe akého právneho predpisu vystupoval od 1. novembra 2011 do 5. mája 2011 N.. C. X., ako vedúci odboru starostlivosti o životné prostredie, a akým právnym aktom bol menovaný do funkcie vedúceho odboru, informáciu na základe akého právneho predpisu bola na KÚ ŽP prijatá N.. B. T. a akým právnym aktom bola menovaná do funkcie vedúcej odboru ekonomiky a prevádzky, zároveň žiadajúc informáciu o tom, na základe akého právneho predpisu T.. Z. telefonicky riadi rozhodnutia N.. H. X., zakazuje jej rozhodnutia písomne odôvodniť, odmieta so žalobcom v zamestnaní telefonicky komunikovať, ako aj informáciu o vymáhaní pohľadávok T.. Z. na KÚŽP za roky 2007 až 2010 v členení podľa jednotlivých rokov a podľa tabuľky, ako aj menný zoznam pracovníkov, prepustených z KÚ ŽP v roku 2011 a menný zoznam všetkých pracovníkov, ktorí sa podieľali na zaslanej tabuľke o výkone štátnej správy, pod ktorou neboli údaje, kto ju vyhotovil.

Krajský súd ďalej mal preukázané, že informácie, ktorých sa žalobca domáhal, mu boli poskytnuté čiastočne listom zo dňa 16. mája 2011 pod sp. zn. 2011/00720-2, a to informácie požadované žalobcom pod bodmi 2 až 7 jeho žiadosti. Ďalej uviedol, že rozhodnutím č. 2011/00720-3 zo dňa 16. mája 2011 povinná osoba rozhodla tak, že nevyhovela žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie v časti informácie o výkone štátnej správy na KÚ ŽP podľa jednotlivých zamestnancov za roky 2007, 2008, 2009 a 2010 v členení podľa vzoru tabuľky stanovenej žalobcom, požadovanej v bode 1 žiadosti. Zistil, že v odôvodnení uvedeného rozhodnutia povinná osoba konštatovala, že takéto informácie nie sú nijakým osobitným spôsobom evidované v žiadnom automatizovanom alebo neautomatizovanom systéme KÚ ŽP, teda ich získanie by si vyžadovalo zber a spracovanie relevantných dát, ktoré sú súčasťou konkrétnych spisov, evidencií alebo externých informačných systémov, prípadne pomocných evidencií jednotlivých zamestnancov. Proti uvedenému rozhodnutiu povinnej osoby sa žalobca odvolal, o ktorom odvolaní rozhodlo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky rozhodnutím č. 42295/V/2011 - 1.1.1. zo dňa 21. júla 2011 tak, že odvolanie žalobcu zamietlo a prvostupňové rozhodnutie potvrdilo s odôvodnením, že zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov neukladá automaticky povinnosť vytvárať na základe žiadosti žiadateľa o informácie tie informácie, ktoré je potrebné ešte len vytvoriť a neboli v momente podania žiadosti vytvorené. Dodávajúc, že informácie, ktoré žiadal žalobca pod bodom 1/ nemal správny orgán k dispozícii.

Krajský súd zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného posudzoval v intenciách § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií v spojení s § 17 ods. 1 uvedeného zákona, ktoré ustanovenia zákona citoval.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že informácie, ktoré má povinná osoba k dispozícii v momente podania žiadosti o sprístupnenie informácií žiadateľom je povinná v zákonnej lehote sprístupniť. Poukázal na skutočnosť, že zákon o slobode informácií neukladá automaticky povinnosť vytvárať na základe žiadosti žiadateľa o informácie tie informácie, ktoré je potrebné ešte len vytvoriť a neboli v momente podania žiadosti vytvorené. Dopĺňajúc, že zákon o slobode informácií neukladá povinnej osobe také povinnosti, podľa ktorých by musela vykonať také operácie požadované žiadateľom, na základe čoho by boli vytvorené kvalitatívne odlišné alebo dokonca nové informácie. V spojitosti s uvedeným dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27. mája 2009. Zároveň súd prvého stupňa vyjadril súhlas so žalovaným, že obsah žaloby žalobcu je predovšetkým vyjadrením subjektívneho postoja a vlastného hodnotenia žalobcu k činnosti KÚ ŽP.

Ohľadom nedodržania lehoty 8 pracovných dní na vybavenie žiadosti o sprístupnenie informácií, ktorú žalobca napáda v žalobe a tvrdí, že správny orgán prvého stupňa postupoval v rozpore so zákonom, mal krajský súd za to, že nedodržanie tejto lehoty nemá za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 42295/V/2011-1.1.1 zo dňa 21. júla 2011 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci, následkom čoho sú v rozhodnutí uvedené nepravdivé skutočnosti, ktoré krajský súd prevzal z nepravdivých a zmätočných tvrdení žalovaného uvedených v jeho písomnom vyjadrení. Vytýkal krajskému súdu, že tento svojím postupom neodstránil protiprávny stav, spočívajúci v súčasnej platnosti fiktívneho rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa o nesprístupnení informácií vydaného dňa 17. mája 2011, ktoré dňa 6. júna 2011 nadobudlo právoplatnosť, a rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa o čiastočnom sprístupnení informácií pod č. 2011/00720-2 zo dňa 16. mája 2011 a čiastočnom nesprístupnení informácií pod č. 2011/00720-3 zo dňa 16. mája 2011, právoplatných dňa 26. júla 2011. Taktiež trval na tom, že KÚ ŽP napadnutým rozhodnutím nesprístupnil informácie, ktoré mal dispozíciou a na ktoré podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií mal žalobca zákonné právo, keďže išlo o sprístupnenie informácií, týkajúcich sa štátnozamestnaneckého pomeru zamestnancov úradu, ktorým štátnym zamestnancom nebol v jednotlivých rokoch pridelený žiaden spis na vybavenie a ktorí štátni zamestnanci nepracovali vo všetkých požadovaných rokoch na KÚ ŽP, nakoľko ich mal k dispozícii a sú aj predmetom automatizovaného systému evidencie pošty ASU. Zdôraznil, že žiadosťou nepožadoval kvalitatívne nové informácie, len presne špecifikoval požadované informácie, ktoré boli súčasťou každoročného vykonaného štatistického zisťovania. Dôvodil, že KÚ ŽP podaním č. 2011/00720 - 2 zo dňa 16. mája 2011 nesprístupnil žalobcovi úplné a pravdivé informácie v zmysle jeho žiadosti a nevydal v zákonom stanovenej lehote rozhodnutie o ich čiastočnom nesprístupnení, pričom krajský súd sa podrobným zdôvodnením podľa jednotlivých bodov uvedených v žalobe v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal. Ďalej trval na tom, že žalobcovi neboli sprístupnené originály alebo úradom verifikované fotokópie dokumentov.

Namietal, že žalobou napadnuté rozhodnutie č. 42295/V/2011-1.1.1 zo dňa 21. júla 2011 vydal odbor komunikácie žalovaného, pričom podľa smernice Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 4/2009-1.3 zo dňa 19. júna 2009 odbor komunikácie žalovaného nie je oprávnený vybavovať odvolania v zmysle zákona o slobode informácií, navyiac namietajúc, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vykazuje aj ďalšie nedostatky, ktoré neboli zo strany žalovaného a postupom krajského súdu odstránené vysloviac názor, že pre svoju dôležitosť robia rozhodnutie žalovaného nezákonné a nepreskúmateľné a to najmä z dôvodu že vo výroku napadnutého rozhodnutia nie je uvedený orgán štátnej správy, rozhodnutie nie je písané v tretej osobe jednotného čísla, že vo veci rozhodol len odbor ministerstva, nie Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky ako to ukladá zákon, je potvrdené nesprávnou pečiatkou.

Žalobca považoval napadnutý rozsudok krajského súdu za nezákonný i z dôvodov, že výrok rozsudku neobsahuje hmotnoprávny predpis, na základe ktorého krajský súd žalobu zamietol, rozsudok bol zaslaný žalobcovi nepodpísaný predsedníčkou senátu, odôvodnenie rozsudku v jednotlivých odsekoch si odporuje, rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, je v rozpore s obsahom spisu a je v rozpore s predloženými dôkazmi žalobcu.

Dôvodil, že krajský súd v rozhodovaní predmetnej veci postupoval nezákonne, a to z dôvodov, že predsedníčka senátu na súdnom pojednávaní nepostupovala v súlade s § 118 ods. 1, 2, 4 O.s.p.

Záverom žalobca v odvolaní zhrnul odvolacie dôvody poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 205 ods. 2, písm. b/, c/, d/, e/, f/ O.s.p.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia uviedol, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za vecne správne a zákonné. Stotožnil sa so závermi krajského súdu v tom, že v žiadnom smere nedošlo konaním žalovaného k zásahu do práv žalobcu. S odvolacími dôvodmi žalobcu nesúhlasil. Zotrval na dôvodoch uvedených v jeho vyjadrení k žalobe. Vo vzťahu k námietke žalobcu o tom, že rozhodnutie žalovaného ako odvolacieho orgánu vydal odbor komunikácie, ktorý podľa tvrdenia žalobcu nebol oprávnený rozhodovať o odvolaní uviedol, že odbor komunikácie je v zmysle čl. 14 ods. 4 Rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 1. novembra 2010, č. 32/2010-1.6 o vydaní Organizačného poriadku Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky gestorom zákona o slobode informácií a je zároveň gestorom Smernice Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky z 19. júna 2009, č. 4/2009-1.3, ktorou sa vydávajú pravidlá na vykonávanie zákona o slobode informácií. Ďalej uvádzajúc, že oprávnenie riaditeľa odboru zabezpečovať v rámci svojej pôsobnosti výkon štátnej správy podľa osobitných predpisov, vrátane preskúmavania rozhodnutí bývalých krajských úradov životného prostredia a podpisovať rozhodnutia vydané v správnom konaní podľa osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov vyplýva z čl. 9 ods. 4 organizačného poriadku písm. a/ a b/.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. mája 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a následne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu povinnej osoby podľa zákona o slobode informácií o neposkytnutí žiadaných informácií tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ako aj zákonnosť postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť postupu žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je postup a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie zo dňa 3. mája 2011 v zmysle zákona o slobode informácií.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.

konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že KÚ ŽP rozhodnutím zo dňa 16. mája 2011, č. 2011/00720-3 nevyhovel žiadosti žalobcu z 3. mája 2011 doručenej KÚ ŽP dňa 5. mája 2011 o sprístupnenie informácií v časti, v ktorej sa žalobca domáhal sprístupnenia informácií o výkone štátnej správy na bývalom Krajskom úrade životného prostredia v Banskej Bystrici podľa jednotlivých zamestnancov za roky 2007 až 2010 v členení podľa vzoru tabuľky č. 1., nakoľko sa na tieto informácie nevzťahuje informačná povinnosť podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií.

Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu sa žalobca odvolal. V odvolaní v podstate uviedol obdobné námietky, týkajúce sa veci samej, ako v žalobe a v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa.

O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodlo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky - žalovaný, rozhodnutím č. 42295/V/2011-1.1.1 zo dňa 21. júla 2011 tak, že zamietlo odvolanie žalobcu a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdilo. Uvedené rozhodnutie žalovaného je predmetom súdneho prieskumu.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií (účinného v čase podanej žiadosti žalobcu) tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 3 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré

majú povinné osoby k dispozícii.

Povinná osoba podľa § 2 ods. 3 sprístupní iba informácie o hospodárení s verejnými prostriedkami, nakladaní s majetkom štátu majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom obce, o životnom prostredí, o úlohách alebo odborných službách týkajúcich sa životného prostredia a o obsahu, plnení a činnostiach vykonávaných na základe uzatvorenej zmluvy.

Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 14 ods. 1, 2, 4, 5 zákona o slobode informácií žiadosť možno podať písomne, ústne, faxom, elektronickou poštou alebo iným technicky vykonateľným spôsobom.

Zo žiadosti musí byť zrejmé, ktorej povinnej osobe je určená, meno, priezvisko, názov alebo obchodné meno žiadateľa, jeho adresa pobytu alebo sídlo, ktorých informácií sa žiadosť týka a aký spôsob sprístupnenia informácií žiadateľ navrhuje.

Žiadosť je podaná dňom, keď bola oznámená povinnej osobe príslušnej vo veci konať.

Na žiadosť povinná osoba písomne potvrdí podanie žiadosti a oznámi predpokladanú výšku úhrady za sprístupnenie informácie.

Podľa § 18 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v konaní o poskytnutie informácií na základe žiadosti žalobcu zo dňa 3. mája 2011 postupoval v intenciách citovanej právnej úpravy ustanovenej v zákone o slobode informácií, z ktorých dôvodov v danom prípade rozhodol v súlade so zákonom, a preto žalovaný pokiaľ odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil, jeho rozhodnutie treba považovať tiež za zákonné, v dôsledku čoho boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Zákonodarca v zákone o slobode informácií ustanovuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám, kto je povinnou osobou na konanie a rozhodnutie o sprístupnení, resp. nesprístupnení žiadanej informácie, rozsah poskytovania a obmedzenie poskytovania informácií a konanie o žiadosti o sprístupnení informácií. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že štátne orgány sú povinné poskytovať informácie, ktoré majú k dispozícii. Z uvedeného vyplýva, že štátny orgán ako povinná osoba poskytne na základe žiadosti žiadateľa informácie, ktoré sú spracované v čase podania žiadosti.

Pokiaľ teda v danej veci žalobca žiadal KÚ ŽP o poskytnutie informácie o spracovaní návrhov o výkone štátnej správy na KÚ ŽP podľa jednotlivých zamestnancov za roky 2007 až 2010 v členení podľa vzoru tabuľky, aj podľa názoru odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci v prípade žiadanych informácií nebolo povinnosťou povinnej osoby takéto informácie žiadateľovi poskytnúť, keďže sa na ne nevzťahovala informačná povinnosť podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií. Zo samotného textu žiadosti žalobcu na poskytnutie informácie v členení podľa navrhovanej tabuľky vyplýva, že prvostupňový správny orgán nedisponoval navrhovaným tabuľkovým spracovaním požadovanej informácie. Pokiaľ žalobca žiadal dať odpovede na ním položené otázky v súvislosti s predmetnou informáciou, položené otázky žalobcu nenapĺňajú skutkovú podstatu zákonom predpokladanej informačnej povinnosti povinnej osoby.

Z uvedených dôvodov aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa v danom prípade správne orgány oboch stupňov v konaní začatom na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií postupovali v zmysle zákona a pokiaľ jeho žiadosti v celom rozsahu nevyhoveli v súlade so zákonom rozhodli rozhodnutím, v odôvodnení ktorého riadne zdôvodnili dôvody, pre ktoré jeho žiadosti nebolo celkom vyhovené. Námietku žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, odvolací súd vyhodnotil preto ako neopodstatnenú.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani ďalšie odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol odbor ministerstva (aj to nepríslušný) a nie ministerstvo ako mu to ukladá zákon, ako aj, že rozhodnutie trpí takými vadami, ktoré spôsobujú jeho nezákonnosť.

Z preskúmaného rozhodnutia žalovaného vyplýva, že rozhodnutie je opatrené hlavičkou Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, pod ktorou je uvedené kancelária ministra odbor komunikácie. Podľa čl. 14 ods. 1 Rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 1. novembra 2010, č. 32/2010-1.6 o vydaní Organizačného poriadku ministra životného prostredia Slovenskej republiky kancelária ministra sa člení na odbor medzinárodných vzťahov a protokolu, odbor komunikácie a oddelenie vládnej a parlamentnej agendy. Podľa čl. 14 ods. 4 Organizačného poriadku odbor komunikácie je gestorom plnenia úloh okrem ďalších vyplývajúcich zo zákona o slobode informácií a súčasne zo Smernice ministra životného prostredia Slovenskej republiky z 19. júna 2009, č. 4/2009-1.3, ktorou sa vydávajú pravidlá na vykonanie zákona o slobode informácií. Podľa čl. 9 ods. 4 Organizačného poriadku oprávnením riaditeľa odboru je zabezpečovať rámci svojej pôsobnosti výkon štátnej správy podľa osobitných predpisov vrátane preskúmania rozhodnutí krajských úradov životného prostredia a podpisovať rozhodnutia vydané v správnom konaní podľa osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov. Z uvedeného je zrejmé, že preskúmané rozhodnutie, ktorým rozhodol žalovaný o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu, vydalo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, v mene ktorého konal jeho príslušný organizačný útvar. Odvolací súd taktiež nezistil, že by rozhodnutie žalovaného vykazovalo také vady, ktoré by mali za následok jeho nezákonnosť.

Odvolací súd považoval za nedôvodné aj ďalšie námietky žalobcu, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nezákonný i z dôvodov, že výrok rozsudku neobsahuje hmotnoprávny predpis, na základe ktorého krajský súd žalobu zamietol, rozsudok bol zaslaný žalobcovi nepodpísaný predsedníčkou senátu, odôvodnenie rozsudku v jednotlivých odsekoch si odporuje.

Náležitosti rozsudku ustanovuje zákonodarca v § 157 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorej právnej úpravy rozsudok súdu obsahuje záhlavie, výrok, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Z právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť súdu vo výroku rozsudku uviesť hmotnoprávny predpis, na základe ktorého žalobu zamietla.

V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 158 ods. 1, 2 O.s.p. písomné vyhotovenie rozsudku podpisuje predseda senátu alebo samosudca, rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku sa doručuje účastníkom, prípadne ich zástupcom do vlastných rúk. Bližšie náležitosti týkajúce sa podpisovania písomne vyhotoveného rozsudku upravuje vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špeciálny súd a vojenské sudy, v zmysle ktorej úpravy v § 61 prvopis vyhotovenia rozsudku vlastnoručne podpisuje predseda senátu, alebo samosudca a stáva sa súčasťou spisového materiálu a účastníkom sa doručuje rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku potvrdený podpisom asistenta sudcu. Z uvedeného vyplýva, že nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa doručiť rozsudok potvrdený podpisom predsedom senátu.

Zákonodarca v právnej norme § 157 ods. 2 O.s.p. ustanovuje náležitosti odôvodnenia, v zmysle ktorej právnej úpravy v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania a dôvody svojho rozhodnutia.

Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia je súd povinný dať odpoveď na zásadné otázky nastolené účastníkom konania, pričom nie je jeho povinnosťou dať odpoveď resp. sa vyjadriť k všetkým ním nastoleným námietkam. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa náležite uviedol námietky vznesené žalobcom v žalobe, vyjadrenie žalovaného, skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu a dôvody, pre ktoré nepovažoval žalobu za dôvodnú, pričom sa vyjadril k zásadným otázkam nastoleným žalobcom v žalobe a pokiaľ aj nedal odpoveď na všetky namietané tvrdenia žalobcu, táto skutočnosť nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Pokiaľ žalobca namietal, že krajský súd v rozhodovaní predmetnej veci postupoval nezákonne, a to z dôvodov, že predsedníčka senátu na súdnom pojednávaní nepostupovala v súlade s § 118 ods. 1, 2, 4 O.s.p. odvolací súd sa taktiež nemohol stotožniť s jeho námietkou.

V zmysle právnej úpravy ustanovenej v paragrafe 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Právna úprava ustanovená v § 118 O.s.p. ustanovuje postup súdu po začatí pojednávania v konaní zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej konanie v prvom stupni v sporovom konaní. Zákonodarca správne súdnictvo systematicky začlenil do piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, v ktorej špeciálne neustanovil postup súdu na pojednávaní, avšak v § 250i ods. 1 O.s.p. stanovil, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že súd v rámci súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým a nevykonáva dôkazy ako v sporovom konaní a pokiaľ aj vykonáva dôkazy, tieto vykonáva v prípade nevyhnutnosti preskúmania napadnutého rozhodnutia. Zo spisového materiálu krajského súdu vyplýva že súd prvého stupňa na pojednávaní súdu dôkazy nevykonával, z ktorých dôvodov prvostupňový súd nepochybil, keď po začatí pojednávania nepostupoval postupom upraveným v § 118 O.s.p.

Vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu a právnych záverov uvedených vyššie odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za relevantné k vyhoveniu jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p., pretože bol v tomto konaní neúspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.